

Směnka

Předmětem námitkového řízení mohou být pouze námitky včasné a odůvodněné. Za odůvodněné lze přitom považovat jen takové námitky, z jejichž obsahu je zřejmé, v jakém rozsahu je směnečný platební rozkaz napadán a (současně) na jakých skutkových okolnostech žalovaný svou obranu proti směnečnému platebnímu rozkazu zakládá. Žalovaný přitom nemůže – se zřetelem k zásadě koncentrace řízení o námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu – po uplynutí lhůty k podání námitek uplatňovat takovou obranu, která nebyla uvedena již v námitkách. Nic mu však nebrání v tom, aby i v této fázi řízení uváděl nové skutečnosti, jež mohou mít – podle jeho názoru – význam pro posouzení důvodnosti obrany již (v námitkách řádně) uplatněné. Takové skutečnosti pak nelze považovat (směřují-li vskutku jen k doplnění dříve uplatněné námitky) za námitky nové (a tudíž opožděné), k nimž by již soud nesměl (v intencích zákazu formulovaného v § 175 odst. 4 části věty první za středníkem o. s. ř.) přihlížet. Mají-li mít námitky proti směnečnému platebnímu rozkazu původ v mimosměnečných vztazích účastníků, se směnkou toliko souvisejících (tzv. kauzální námitky), bude požadavek na řádné odůvodnění námitek naplněn zásadně jen tehdy, jestliže žalovaný v námitkách alespoň stručně vylicí obsah tzv. směnečné smlouvy, jež byla bezprostředním důvodem vzniku směnky, popřípadě závazku konkrétního směnečného dlužníka (např. uvede, že podle konkrétního ujednání účastníků směnka zajišťovala určitou kauzální pohledávku) a dále vymezí skutečnost, v jejímž důsledku by měl být zproštěn povinnosti směnku zaplatit (např. že pohledávka směnkou zajištěná již byla zaplacená, zanikla započtením, uzavřením dohody o narovnání apod.). Námitka proti směnečnému platebnímu rozkazu, že údaj o výši směnečné sumy byl do blankosměnky doplněn v rozporu s uděleným vyplňovacím právem, je odůvodněnou námitkou jen tehdy, uvede-li žalovaný v námitkách současně „správnou“ výši směnečné sumy, která měla být do blankosměnky doplněna.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 Cdo 1031/2025-449 ze dne 29.4.2026)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Invia.cz, a. s., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. J.D., LL.M., advokátem, se sídlem v P., proti žalovaným 1) Cestovka Žabka s. r. o. v likvidaci, se sídlem v P., 2) L. M., zastoupené JUDr. D.B., advokátem, se sídlem v Ú.n.L., a 3) H. V., zastoupené JUDr. D.B., advokátem, se sídlem v Ú.n.L., o námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 13 Cm 108/2020, o dovolání druhé a třetí žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. ledna 2025, č. j. 2 Cmo 109/2024-384, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. ledna 2025, č. j. 2 Cmo 109/2024-384, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. května 2023, č. j. 13 Cm 108/2020-246, ve vztahu mezi žalobcem a druhou a třetí žalovanými se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. května 2023, č. j. 13 Cm 108/2020-246, ponechal v platnosti směnečný platební rozkaz ze dne 8. února 2022, č. j. 13 Cm 108/2020-96, jímž uložil žalovaným [1) Cestovka Žabka s. r. o., 2) L. M. a 3) H. V.], aby společně a nerozdílně zaplatili žalobci (Invia.cz, a. s.) směnečný peníz ve výši 1.942.128,25 Kč s 6%

úrokem od 10. srpna 2020 do zaplacení, směnečnou odměnu 6.473,76 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 216.495 Kč. Rozhodl tak o povinnosti žalovaných zaplatit směnku vystavenou 5. srpna 2020 v Praze prvním žalovaným (dále též jen „výstavce“) na částku 1.942.128,25 Kč splatnou bez protestu na řad žalobce dne 10. srpna 2020 v platebním místě XY, za jejíž zaplacení převzali směnečné rukojemství druhá a třetí žalované (dále jen „směnka“).

Soud prvního stupně dospěl na základě provedeného dokazování k následujícím skutkovým a právním závěrům:

1) Směnka obsahuje náležitosti určené čl. I. § 75 zákona č. [191/1950](#) Sb., zákona směnečného a šekového (dále jen „směnečný zákon“). Grafické provedení směnky je zcela standardní, odpovídá zavedeným zvyklostem, použité členění je přehledné a přispívá k lepší srozumitelnosti i orientaci v textu, žádná z povinných položek není z listiny vyčleněna. Podpis výstavce se nachází na líci směnky a kryje směnečné prohlášení; podpisy směnečných rukojmí jsou připojeny na líci směnky u doložky „jako avalové“ a jejich osobních identifikačních údajů. Na platnost směnky nemá vliv ani „domněle“ nečitelně a neplatně uvedené datum splatnosti, když je zřejmé, že směnka je splatná 10. srpna 2020 (splatnost směnky není určena lhůtou do zmíněného data a v případě letopočtu jde zjevně o rok 2020 a nikoli 2220).

2) Podpisy směnečných rukojmí na směnce jsou pravé; pravým je i podpis jednatele prvního žalovaného (K. Ž.).

3) Námitka žalovaných, podle níž žalobce vyplnil blankosměnku v rozporu s dohodou o vyplnění, je neurčitá (a tudíž neprojednatelná). Žalovaní sice správně uvedli, že směnka byla emitována jako blankosměnka ke konkrétní smlouvě o obchodním zastoupení, kterou uzavřeli žalobce a první žalovaný dne 1. ledna 2019 a která plnila zajišťovací funkci, včetně toho, že účastníci uzavřeli dohodu o vyplňovacím oprávnění žalobce k ní, „nicméně nepopsali ani obsah smlouvy obchodním zastoupení, ani to, jak se úvěrový vztah vyvíjel, jaké závazky které ze smluvních stran vznikly a jak byly plněny, které ze závazků měly být směnkou zajištěny, kolik ke dni vyplnění blankosměnky zajištěné závazky činily, popř. kdy a jak zanikly, a tedy jaké údaje měly být správně do blankosměnky vyplněny, popř. aby odůvodnily, že vůbec nebyly splněny podmínky pro doplnění chybějících údajů do listiny“.

4) Námitka prvního žalovaného, že „má vůči žalobci pohledávky a uplatnil je k započtení proti pohledávce žalobce“, sice není v obecné rovině vyloučená, ale úspěšně mohl první žalovaný uplatnit pouze takové započtení, k němuž došlo před vydáním směnečného platebního rozkazu (a mělo za následek, že v okamžiku vydání směnečného platebního rozkazu vymáhaná pohledávka již neexistovala).

Proto ponechal směnečný platební rozkaz v platnosti (§ 175 odst. 4 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu – dále jen „o. s. ř.“).

Proti rozsudku soudu prvního stupně podali žalovaní odvolání.

Řízení o odvolání prvního žalovaného Městský soud v Praze zastavil (pro nezaplacení soudního poplatku) usnesením ze dne 16. dubna 2024, č. j. 13 Cm 108/2020-348; Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 26. června 2024, č. j. 2 Cmo 110/2024-368, potvrdil usnesení soudu prvního stupně; usnesení nabyla právní moci 9. července 2024.

Vrchní soud v Praze k odvolání druhé a třetí žalovaných (dále též jen „žalované“) rozsudkem ze dne 21. ledna 2025, č. j. 2 Cmo 109/2024-384, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k těmto žalovaným (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobcem a

těmito žalovanými (druhý výrok).

Odvolací soud v první řadě konstatoval, že soud prvního stupně usnesením ze dne 1. prosince 2020, č. j. 13 Cm 108/2020-30, vyzval žalované (§ 114b o. s. ř.), aby se vyjádřily k žalobě, a následně (poté, kdy podaly nesouhlasné vyjádření) rozhodl ve věci směnečným platebním rozkazem. Jakkoli tento postup „není zcela standardní“ (§ 175 odst. 1 o. s. ř.), nepřichází se zákonu a nevede ke zkrácení práv žalovaných „adekvátně“ se vyjádřit ve věci samé (nepředstavuje vadu řízení, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci); naopak, žalované měly možnost se vyjádřit dvakrát (na základě výzvy podle § 114b o. s. ř. a v rámci námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu).

Důvodnými neshledal ani výhrady, podle nichž nebyl směnečný platební rozkaz žalovaným řádně doručen do vlastních rukou, nebyla jim řádně doručena žaloba ani směnka a z předvolání k jednání na 9. května 2023 nebyl zjevný předmět jednání (scházel údaj o tom, že směnečná pohledávka je vymáhána i se směnečnou odměnou).

Dále se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně o platnosti směnky, pravosti podpisů směnečných rukojmí na směnce a nevýznamnosti (případného) nepředložení směnky k placení.

Konečně vyhodnotil jako neodůvodněné a neprojednatelné kauzální námitky žalovaných ohledně vyplnění blankosměnky v rozporu s čl. II. bodem 2.1. dohody o jejím vyplnění. Jakkoli takové námitky žalovaným příslušely, bylo jen na nich, aby uvedly, „jaká suma měla být do směnky doplněna či případně předčasnost takového vyplnění“, a prokázat jejich opodstatněnost. O tom, že v poměrech projednávané věci nebyla námitka nesprávného vyplnění údaje směnečné sumy odůvodněna, neměl ani odvolací soud žádné pochybnosti.

Proti rozsudku odvolacího soudu podaly žalované dovolání, které mají za přípustné (§ 237 o. s. ř.) k řešení právních otázek vztahujících se k (ne)možnosti směnečných rukojmí uplatnit kauzální námitky vztahující se k (ne)existenci (kauzální) pohledávky, potažmo k jejímu zániku, možnému zneužití práva majitelem směnky, neplatnosti směnky z důvodu jejího grafického provedení (jednotnosti textu, data splatnosti směnky a umístění podpisu výstavce), které odvolací soud vyřešil (podle jejich názoru) v rozporu s (označenou) judikaturou Nejvyššího soudu, jakož i k řešení právních otázek, které neměly dosud Nejvyšším soudem za zodpovězené, a které se vztahují k vadnému postupu soudu prvního stupně, který vydal směnečný platební rozkaz až poté, kdy se žalované (v reakci na výzvu podle § 114b o. s. ř.) vyjádřily k žalobě. Zmíněný postup hodnotí jako nepředvídatelný a odporující § 6 a § 175 odst. 1 o. s. ř. i ve vazbě na nejistotu, jde-li o posouzení procesního významu jejich argumentace obsažené ve vyjádření k žalobě ve vztahu k následně vydanému směnečnému platebnímu rozkazu; otevírají též právní otázky týkající se „zkrácení“ jejich práv v souvislosti s doručováním žaloby, směnky a směnečného platebního rozkazu a vymezením předmětu řízení v předvolání k jednání. Konečně kladou otázku, zda se může soud „nezabývat“ námitkami žalovaných ve vztahu k zániku pohledávky, respektive k neexistenci pohledávky, které vycházejí z argumentace prvního žalovaného, ve vztahu k němuž bylo odvolací řízení zastaveno, a přihlížet k námitce započtení, v důsledku něhož zanikla pohledávka, učiněné před vydáním směnečného platebního rozkazu.

Dovolatelky snášejí argumenty ve prospěch závěru o nesprávnosti postupu soudu prvního stupně ve vztahu k následně vydanému směnečnému platebnímu rozkazu, neplatnosti směnky a neurčitosti a neprojednatelnosti kauzálních námitek. Potud akcentují, že nebyly splněny předpoklady pro vyplnění blankosměnky, když žádná pohledávka, k jejímuž zajištění byly vystavena, nevznikla.

Proto požadují, aby Nejvyšší soud rozhodnutí soudů nižších stupňů zrušil.

Žalobce považuje dovolání za nepřípustné a navrhuje, aby je Nejvyšší soud zamítl.

Usnesením ze dne 23. září 2025, č. j. 29 Cdo 1031/2025-412, Nejvyšší soud odložil vykonatelnost dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. května 2023 a směnečným platebním rozkazem ze dne 8. února 2022 do právní moci rozhodnutí o dovolání podaném v této věci.

Nejvyšší soud předesílá, že nemá dovolání za přípustné (§ 237 o. s. ř.) k řešení právních otázek týkajících se (ne)platnosti směnky; v tomto směru je právní posouzení věci odvolacím soudem (viz též podoba směnečné listiny) souladné se závěry formulovanými Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 17. srpna 2011, sp. zn. 29 Cdo 722/2010, uveřejněném pod číslem 32/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i v rozsudku ze dne 31. ledna 2023, sp. zn. 29 Cdo 2557/2021. Současně nemá žádné pochybnosti o tom, že směnka byla splatná 10. srpna 2020 (a nikoli 10. srpna 2220). Přípustnost dovolání nejsou způsobilé založit ani dovolatelkami položené otázky výkladu procesního práva vztahující se ke „zkrácení“ jejich práv v souvislosti s doručováním žaloby, směnky a směnečného platebního rozkazu a vymezením předmětu řízení v předvolání k jednání. K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. září 2009, sp. zn. 29 Cdo 1227/2008, jakož i skutečnost, že žaloba a „směnka“ (její fotokopie) byly doručeny žalovaným do vlastních rukou (srov. doručenky u č. l. 30) společně s usnesením ze dne 1. prosince 2020 a směnečný platební rozkaz jejich zástupci (Mgr. Danielu Bartošovi, advokátu) dne 15. února 2022 (doklad o doručení u č. l. 96). Skutečnost, že všechny zmíněné listiny nebyly doručovány současně, plyne z postupu soudu prvního stupně. Závěr o nevýznamnosti absence údaje o tom, že předmětem nařízeného jednání je i požadavek na zaplacení směnečné odměny (viz předvolání k jednání na den 9. května 2023), je z hlediska správnosti napadeného rozhodnutí triviální (nečiní žádné výkladové obtíže); srov. obdobně např. judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu shrnutou v důvodech usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. ledna 2026, sp. zn. 29 Cdo 2798/2025.

Dovolání je však přípustné (§ 237 o. s. ř.) k řešení právní otázky týkající se (ne)splnění předpokladů pro vydání směnečného platebního rozkazu podle § 175 o. s. ř. dosud Nejvyšším soudem v daných skutkových souvislostech nezodpovězené a právní otázky (ne)určitosti a (ne)projednatelnosti kauzálních námitek žalovaných, kterou odvolací soud zodpověděl v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle § 175 o. s. ř., předloží-li žalobce v prvopisu směnku nebo šek, o jejichž pravosti není důvodu pochybovat, a další listiny nutné k uplatnění práva, vydá na jeho návrh soud směnečný (šekový) platební rozkaz, v němž žalovanému uloží, aby do 15 dnů zaplatil požadovanou částku a náklady řízení nebo aby v téže lhůtě podal námitky, v nichž musí uvést vše, co proti platebnímu rozkazu namítá. Směnečný (šekový) platební rozkaz musí být doručen do vlastních rukou žalovaného, náhradní doručení je vyloučeno. Nelze-li návrhu na vydání platebního rozkazu vyhovět, nařídí soud jednání (odstavec 1). Ustanovení § 174 odst. 4 se použije obdobně (odstavec 2). Nepodá-li žalovaný včas námitky nebo vezme-li je zpět, má směnečný (šekový) platební rozkaz účinky pravomocného rozsudku. Pozdě podané námitky nebo námitky, které neobsahují odůvodnění, soud odmítne. Podané námitky soud odmítne též tehdy, podal-li je ten, kdo k podání námitek není oprávněn (odstavec 3). Podá-li žalovaný včas námitky, nařídí soud k jejich projednání jednání; k námitkám později vzneseným však již nelze přihlížet. V rozsudku soud vysloví, zda směnečný (šekový) platební rozkaz ponechává v platnosti nebo zda ho zrušuje a v jakém rozsahu (odstavec 4).

Nejvyšší soud v prvé řadě zdůrazňuje, že podmínkou vydání směnečného platebního rozkazu je návrh žalobce na rozhodnutí touto formou, jímž požaduje přiznat nároky odpovídající směnečnému zákonu, předložení směnky, o jejíž platnosti a pravosti není pochybností a jež odpovídá návrhu. Před vydáním

směnečného platebního rozkazu nelze zkoumat okolnosti, které se týkají kauzálních vztahů, které se ke směnce váží. Rozkazní řízení se i zde opírá jen o tvrzení žalobce, aniž by soud ověřoval jejich pravdivost, a dále k tomu přistupuje ještě okolnost, že vedle tvrzení uvedených v žalobě je nutno před vydáním směnečného platebního rozkazu provést též censuru směnečné listiny. Jsou-li splněny formální předpoklady, soud je povinen rozhodnout ve zkráceném řízení směnečným platebním rozkazem; nejsou-li splněny všechny formální předpoklady, soud, aniž by o návrhu rozhodoval, nařídí jednání a žalobu projedná ve sporném řízení. Srov. Drápal, L. Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1172.

Z výslovného znění § 175 odst. 1 o. s. ř. je tak zřejmé, že při splnění předpokladů pro vydání směnečného platebního rozkazu vydá soud směnečný platební rozkaz, aniž by zjišťoval stanovisko žalovaného k nároku uplatněnému žalobou spojenou s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu.

Jakkoli soud prvního stupně tímto způsobem nepostupoval a směnečný platební rozkaz vydal až poté, kdy se žalované v reakci na jeho usnesení, vydané podle § 114b o. s. ř., (nesouhlasně) k žalobě vyjádřily, nelze tento (ač nesprávný) postup bez dalšího považovat za důvod pro zrušení směnečného platebního rozkazu a následné projednání věci ve sporném řízení, popřípadě za vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. V dané souvislosti má Nejvyšší soud za podstatné, zda takový postup měl (mohl mít) negativní dopad do poměrů žalovaných co do (ne)možnosti (či omezení možnosti) uplatnit zákonem předvídanou procesní obranu v podobě námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu. Za stavu, kdy v projednávané věci směnečný platební rozkaz obsahoval řádné poučení o tom, že žalované musí v námitkách uvést vše, co proti němu namítají, a kdy odvolací soud posuzoval (ne)důvodnost žalovanými vznesených námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu nejen podle obsahu samotných námitek, nýbrž i s přihlédnutím k obsahu jejich vyjádření učiněných k výzvě soudu prvního stupně podle § 114b o. s. ř. před vydáním směnečného platebního rozkazu, Nejvyšší soud shledává v tomto směru právní posouzení věci odvolacím soudem (ve výsledku) správným.

Dále Nejvyšší soud připomíná, že jeho judikatura k výkladu § 175 odst. 1 o. s. ř. (ve vazbě na obsah námitek žalovaných proti směnečnému platebnímu rozkazu) je ustálena v následujících závěrech:

1) V námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu musí žalovaný uvést vše, co proti němu namítá. Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. listopadu 2008, sp. zn. 29 Cdo 2988/2007, uveřejněný pod číslem 101/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 101/2009“).

2) Předmětem námitkového řízení mohou být pouze námitky včasné a odůvodněné. Za odůvodněné lze přitom považovat jen takové námitky, z jejichž obsahu je zřejmé, v jakém rozsahu je směnečný platební rozkaz napadán a (současně) na jakých skutkových okolnostech žalovaný svou obranu proti směnečnému platebnímu rozkazu zakládá. Žalovaný přitom nemůže – se zřetelem k zásadě koncentrace řízení o námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu – po uplynutí lhůty k podání námitek uplatňovat takovou obranu, která nebyla uvedena již v námitkách. Nic mu však nebrání v tom, aby i v této fázi řízení uváděl nové skutečnosti, jež mohou mít – podle jeho názoru – význam pro posouzení důvodnosti obrany již (v námitkách řádně) uplatněné. Takové skutečnosti pak nelze považovat (směřují-li v skutku jen k doplnění dříve uplatněné námítky) za námitky nové (a tudíž opožděné), k nimž by již soud nesměl (v intencích zákazu formulovaného v § 175 odst. 4 části věty první za středníkem o. s. ř.) přihlížet.

Mají-li mít námitky proti směnečnému platebnímu rozkazu původ v mimosměnečných vztazích účastníků, se směnkou toliko souvisejících (tzv. kauzální námitky), bude požadavek na řádné odůvodnění námitek naplněn zásadně jen tehdy, jestliže žalovaný v námitkách alespoň stručně vylíčí obsah tzv. směnečné smlouvy, jež byla bezprostředním důvodem vzniku směnky, popřípadě závazku

konkrétního směnečného dlužníka (např. uvede, že podle konkrétního ujednání účastníků směnka zajišťovala určitou kauzální pohledávku) a dále vymezí skutečnost, v jejímž důsledku by měl být zproštěn povinnosti směnku zaplatit (např. že pohledávka směnkou zajištěná již byla zaplacená, zanikla započtením, uzavřením dohody o narovnání apod.).

Námitka proti směnečnému platebnímu rozkazu, že údaj o výši směnečné sumy byl do blankosměnky doplněn v rozporu s uděleným vyplňovacím právem, je odůvodněnou námitkou jen tehdy, uvede-li žalovaný v námitkách současně „správnou“ výši směnečné sumy, která měla být do blankosměnky doplněna.

Srov. např. opět R 101/2009, jakož i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2009, sp. zn. 29 Cdo 2270/2007, uveřejněný pod číslem 3/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2010, sp. zn. 29 Cdo 4405/2008, uveřejněné pod číslem 30/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, k jejichž závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v důvodech rozsudků ze dne 25. července 2024, sp. zn. 29 Cdo 3785/2023, a ze dne 27. listopadu 2025, sp. zn. 29 Cdo 3168/2024.

V poměrech projednávané věci žalované ve včasných námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu (č. l. 99 až 101 a č. l. 114 až 116) výslovně uvedly, že „nelze souhlasit“ s tvrzením žalobce o vyplnění blankosměnky v souladu s dohodou o vyplnění směnky vlastní ze dne 31. prosince 2015. Tato dohoda (viz čl. II. 2.1.) stanoví právo žalobce vyplnit blankosměnku pouze v případě existence typově blíže určených zajištěných pohledávek a prodlení na straně prvního žalovaného. Žalobce však nijak neprokazuje vznik jakékoli zajištěné pohledávky, a to ani co do jejího důvodu, ani co do její výše. Současně „namítají, že by žalobce měl jakoukoli pohledávku za prvním žalovaným“. Přitom nelze vyloučit, že žalobce vyplnil blankosměnku v rozporu s dohodou, respektive i dobrými mravy, když zajišťovací blankosměnku vyplnil a následně uplatnil, ačkoli si byl (musel být) vědom, že jeho zajištěná pohledávka za žalovanými neexistuje, nebo přinejmenším byla uplatněna předčasně. Spolu s námitkami proti směnečnému platebnímu rozkazu žalované doložily soudu prvního stupně i dohodu o vyplnění směnky vlastní.

První žalovaný (výstavce) připojil ke svým (v rozsahu výše uvedeném shodným) námitkám proti směnečnému platebnímu rozkazu (i) dohodu o obchodním zastoupení (ze dne 1. ledna 2019), včetně dvou dodatků, odstoupení od této smlouvy (z 11. června 2020) a vyjádření ze dne 3. srpna 2020 k výzvě k plnění.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalované založily obranu proti směnečnému platebnímu rozkazu (i) na tom, že žalobce doplnil blankosměnku (o údaje směnečné sumy a data splatnosti) v rozporu s dohodou ze dne 31. prosince 2015, tj. aniž by mu vznikla za prvním žalovaným (výstavcem) jakákoli (blankosměnkou zajištěná) pohledávka. Za stavu, kdy žalované namítly, že žalobci nevznikla (žádná) blankosměnkou zajištěná pohledávka (nebyly splněny předpoklady pro vyplnění blankosměnky), přičemž současně doložily dohodu o vyplnění směnky vlastní [obsahující též vymezení smlouvy o obchodním zastoupení (preambule) a výčet zajištěných pohledávek] nemůže obstát ani závěr odvolacího soudu o neurčitosti (a neprojednatelnosti) kauzálních námitek proto, že žalované výslovně neuvedly výši směnečné sumy, kterou mohl žalobce po právu do blankosměnky doplnit, a nekonkretizovaly, jaké pohledávky byly blankosměnkou zajištěny.

Jelikož rozhodnutí odvolacího soudu není v závěru o neurčitosti (a neprojednatelnosti) kauzálních námitek žalovaných správné, Nejvyšší soud je, aniž se výslovně zabýval dalšími dovolacími námitkami [viz (ne)možnost zabývat se námitkami vycházejícími z argumentace prvního žalovaného a přihlížet k námitce započtení uplatněné před vydáním směnečného platebního rozkazu], zrušil; důvody, pro které neobstálo rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají i na rozhodnutí soudu prvního stupně, Nejvyšší soud proto zrušil (ve vztahu mezi žalobcem a druhou a třetí žalovanými) i je a věc

vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

Další články:

- [Imise \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Neplatnost právního úkonu](#)
- [Ochrana přírody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odůvodnění rozhodnutí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Změna rozsahu péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda](#)
- [Exekuce](#)
- [Zkušební doba](#)
- [Vypořádací podíl](#)
- [Popření pohledávky](#)